

FOTA, DIONYSIUS

Membru de onoare, GERMANIA

Cercetător ing.

Data și locul nașterii: 14 decembrie 1932, Sudiți, județul Ialomița

Studii: a început cursurile școlii primare în anul 1939, într-o altă comună, în care tatăl său a fost director între 1934-1947. În 1948, când a fost efectuată reforma învățământului, era elev la Liceul Militar *General Macarovici* din Iași.

După reformă a frecventat trei ani o școală medie tehnică pe care a absolvit-o în 1951 cu examen de maturitate (bacalaureat), plus un proiect tehnic de vagon de marfă tip I, primind și calificarea de tehnician pentru material rulant de cale ferată. A lucrat un an ca tehnician într-un depou de locomotive.

În vara anului 1952, a intrat pe bază de examen la Facultatea de Geologie și Tehnică Minieră din cadrul Institutului Politehnic din București. A absolvit cursurile universitare ale specialității tehnologii de exploatare, fiind prima serie de ingineri cu 5 ani de studii. Pentru examenul de diplomă a avut de efectuat și un studiu tehnico-economic intitulat *Studiul posibilităților de dublare a capacității de producție și de rentabilizare a exploatării de marmură de la Rușchița*, sub îndrumarea prof. universitar Radu Cădere.

După examenul de diplomă susținut în iulie 1957, a primit titlul de inginer și s-a angajat la Întreprinderea de Marmură din Rușchița, pentru care realizase proiectul de diplomă, ale cărui concepții și soluții au fost însușite la propunerea întreprinderii și de către forul tutelar, Ministerul Materialelor de Construcții.

Între 1969-1972 a fost doctorand la actuala Universitate din Petroșani (conducător prof. Vasile Poboran), doctorat pe care nu l-a putut încheia, din cauza avizului negativ dat de Comitetul Municipal de Partid București, pentru că nu îndeplinea prevederile (originea socială) din regulamentul introdus pe baza indicațiilor date de E.C., președintă atunci a CNȘT.

Activitatea profesională: înainte de a lucra în cercetarea științifică, a lucrat ca inginer în producție, mai întâi într-o întreprindere productivă, unde, în mai puțin de un an, a ajuns șeful secției de producție (Marmură Rușchița) și pe două șantiere de investiții. Obiectul primului șantier era redeschiderea unei mine de cupru (exploatăta în secolele 16 și 17 pe vremea Imperiului Habsburgic, când Ungaria era pașalâc turcesc) și construcția unei incinte industriale și a mai multor locuințe. Al doilea șantier a fost acela al construcției Hidrocentralei de pe râul Argeș.

Din cauza condițiilor geologo-tehnice grele, a erupțiilor și exploziilor de gaz metan, a erupțiilor de borchiș (apă cu nisip) și a presiunilor litostatice foarte mari, ministrul energiei electrice de atunci (profesorul Bujor Almășan) a controlat șantierul de la Rotunda în fiecare lună din primele 3 trimestre ale anului 1964 pentru a vedea personal ce se face acolo pentru soluționarea problemei și stabilirea tehnologiei de săpare și susținere a tunelului. Când a constat că majoritatea soluțiilor puse în practică i-au aparținut inginerului de 32 de ani, i-a spus că are calități de cercetător și pentru asta îl va transfera într-un institut de cercetări științifice din București.

Astfel, din 1965, a lucrat timp de 25 de ani în cercetarea științifică tehnică și aplicativă într-un domeniu care astăzi se numește *Determinarea influenței asupra mediului înconjurător a construcțiilor inginerești realizate în scoarța terestră*. Formarea în acest domeniu s-a făcut la început printr-o documentare asiduă, prin experimente de laborator și în situ și prin asimilarea cunoștințelor și experiențelor din domeniul apropiate.

Din inițiativa aceluiași ministru, în baza unui protocol încheiat între guvernul României și guvernul URSS, s-au realizat între anii 1969-1975 o îndrumare, instruire și asistență tehnică acordate de către Institutul Unional de Geomecanică și Topografie din Leningrad. Același institut a avut obligația să verifice și să avizeze rapoartele și

studiile de cercetare întocmite pentru trei obiective proiectate pentru industria carboniferă și două pentru industria cuprului și a sulfului.

După pensionare, a plecat în 1990 în Germania - bolnav cronic, unde, în paralel cu tratamentele medicale s-a apucat să se documenteze și să studieze pe cont propriu modul de funcționare al ordinii economice din societatea capitalistă industrială, din dorința de a afla cum funcționează la sursă economia de piață și dacă poate fi sau nu și socială atunci când se află în dezvoltare, impulsivat de curiozitatea omului care a dat de ceva nou și ar vrea să știe în plus și ce se află atât la baza acelei construcții cât și în spatele fațadei.

Publicații: începând cu anul 1995, a publicat peste 150 de eseuri, analize, sinteze și opinii cu caracter economic în *Adevărul economic*, în *Revista română de statistică* din 2008 și 2009, și în *Finanțiarul* din 2008 și 2009 și câte un articol în colaborare, în *ANNALS*, seria economică, vol.1 din 2009 și vol. 2 - 2010.

A publicat șase cărți cu teme de macroeconomie și despre criza economică având cauze endogene din România și anume:

1. Dionysius Fota. *Cum se ruinează o economie națională, prin dezindustrializare, importuri pe datorie și polarizarea societății în bogați și săraci*. 421 de pagini. Ed. Universitară, București, 2007, carte pentru care autorul a primit premiul *Nicolas Georgescu Røgen* pentru științe economice al AOSR pentru anul 2007.
2. Dionysius Fota. *Introducere în macroeconomia comparată*. 311 de pagini. Ed. Universitară, București, 2008.
3. Dionysius Fota și Marius Băcescu. *Criza economică din România anului 2009, Cauze - efecte – soluții*. 215 de pagini. Ed. Universitară, București, 2009.
4. Dionysius Fota. *Măsuri complexe de stopare a crizei și soluții de reabilitare a economiei naționale*. 230 de pagini. Editura AOSR, Buc., mai 2010.
5. Dionysius Fota. *Radiografia dezindustrializării României, cauza de bază care a declanșat criza economică actuală*. 44 de pagini. Editura AOSR, București, august 2010.
6. Dionysius Fota. *Reforma reformei românești care a produs dezindustrializarea economiei naționale și a provocat un deficit extern de 157 miliarde dolari*. 256 de pagini, Ed. AOSR, București, 2011.

Afilieri: Membru de onoare al AOSR și membru al Asociației Generale a Economiștilor din România. A fost membru în Comisia Națională de Mecanica Rocilor. Între 1968 și 1989, a fost membru permanent în Consiliul Tehnic al MMPG, pentru avizarea proiectelor de investiții de importanță națională. Între anii 1977 și 1987, a fost membru în Consiliul profesoral al Facultății de Matematică a Universității din București, cu care a colaborat timp de 20 de ani.

Distincții: diploma și placheta de aur a Academiei Oamenilor de Știință din România pentru merite deosebite în cercetarea economică, aprilie 2008. Premiul pentru Științe Economice *Nicolas Georgescu Roegen*, pentru lucrarea *Cum se ruinează o economie națională*, martie 2010. Medalia Meritul științific, octombrie 1971, Medalia Muncii, august 1973.